

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobců: a) **Z. K.** a b) **O. S.**, oba zastoupeni Mgr. Petrem Svítkem, advokátem, sídlem Krakonošovo náměstí 74, Trutnov, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, **za účasti:** Ředitelství silnic a dálnic ČR, sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zastoupeno JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M., advokátem, sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. února 2023 č. j. MD-16442/2022-930/3, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. dubna 2023 č. j. 30 A 24/2023-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobců **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Předmětem řízení v nyní souzené věci je otázka, zda bylo možné spoluvlastnická práva žalobců k pozemku parc. č. XA v obci B., katastrální území XA (dál jen „vyvlastňovaný pozemek“), získat dohodou, a nemohlo tak dojít k odnětí těchto práv vyvlastněním. Žalobci konkrétně žádali, aby spoluvlastnický podíl každého z nich ve výši jedné poloviny vyvlastňovaného pozemku byl směněn za pozemek parc. č. st. XB a pozemek

parc. č. XC v obci T., katastrální území XB (dále také jen „požadované pozemky“). Na požadovaných pozemcích se nacházela vodní elektrárna ve spoluvlastnictví žalobců, kterou se dohodou o přenechání dočasného užívání pozemku ze dne 14. 12. 1989 (dále jen „dohoda o dočasném užívání“) zavázali po sjednané době přenechat za odhadní cenu tomu subjektu, jemuž bude příslušet vlastnické právo k pozemku, na kterém vodní elektrárna stojí.

[2] Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako vyvlastňovací úřad příslušný dle § 2e odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (dále také jen „liniový zákon“), rozhodnutím ze dne 1. dubna 2022 č. j. KUKHK-20462/DS/2021-28 (Ma) rozhodl dle § 24 odst. 2 písm. a) bodu 3 zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, tak, že oběma žalobcům vyvlastnil spoluvlastnický podíl k vyvlastňovanému pozemku, neboť tento pozemek byl nutný pro realizaci veřejně prospěšné dopravní infrastruktury „D11 1109 Trutnov – státní hranice ČR/PR“. Vyvlastňovací úřad stanovil náhradu za odnětí spoluvlastnických práv ve výši 25 100 Kč každému ze žalobců. Proti rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu podali žalobci odvolání, které žalovaný v návěti označeným rozhodnutím zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v návěti označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud uvedl, že žalobci z hlediska splnění podmínek pro vyvlastnění zpochybňovali pouze to, zda bylo možné potřebná práva k vyvlastňovanému pozemku získat dohodou. O ostatních podmínkách vyvlastnění nebylo sporu.

[4] Žalobci konkrétně namítali, že práva k vyvlastňovanému pozemku mohla osoba zúčastněná na řízení (investor stavby) získat směnou za jimi požadované pozemky, které jsou ve vlastnictví České republiky, s nimiž hospodaří Centrum služeb pro silniční dopravu (dále jen „CSPSD“), jehož zřizovatelem je žalovaný. To se směnou pozemků nesouhlasilo, zejména hodlalo dodržet sjednanou dohodu o dočasném užívání a v budoucnu od žalobců odkoupit vodní elektrárnu a využívat ji pro provoz nedalekého areálu stanice technické kontroly.

[5] Krajský soud k tomuto uvedl, že právo hospodaření k požadovaným pozemkům příslušelo CSPSD, které vystupovalo jako samostatná právnická osoba. Osoba zúčastněná na řízení se před zahájením vyvlastňovacího řízení opakovaně pokusila získat souhlas se směnou pozemků. CSPSD se směnou pozemků nicméně nesouhlasilo. Nesouhlas odůvodnilo konkrétními okolnostmi využívání požadovaných pozemků. Krajský soud tyto důvody shledal jako relevantní. CSPSD již dříve požadované pozemky odmítlo žalobcům prodat a trvalo na dodržení uzavřené dohody o dočasném užívání s budoucím odkupem vodní elektrárny. Důvody nesouhlasu tak byly konzistentní a nevznikly až v souvislosti s vyvlastňovacím řízením. Dle krajského soudu se nejednalo ani o žádné zástupné či nepodložené důvody, naopak postoj CSPSD vzhledem ke konkrétním okolnostem případu byl projevem péče řádného hospodáře. Krajský soud proto konstatoval, že za dané situace osoba zúčastněná na řízení učinila vše, co po ní bylo možné spravedlivě požadovat, aby vyhověla návrhu žalobců na jejich uspokojení formou jimi navržené směnné smlouvy.

[6] Krajský soud se zabýval i námitkou odlišné hodnoty směňovaných pozemků. V případě směny by směňované pozemky měly být srovnatelné z hlediska hodnoty. Znaleckým posudkem byla určena hodnota výhradně vyvlastňovaného pozemku. O ceně

pokračování

požadovaných pozemků však žalobci i správní orgány vedli pouze nepodložené úvahy. S ohledem na objektivní důvody znemožňující směnu však nebylo dle krajského soudu třeba zkoumat hodnotu pozemků navržených ke směně.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Žalobci (dále též „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítali, že krajský soud nevycházel ze skutkového a právního stavu platného ke dni vydání rozhodnutí žalovaného. V době rozhodnutí o vyvlastnění totiž CSPSD požadované pozemky nevyužívalo, neboť jsou zčásti zastavěny stavbami ve spoluvlastnictví stěžovatelů a jsou předmětem nájemního práva stěžovatelů. Záměr CSPSD v budoucnu pozemky využívat pak nebyl nijak blíže doložen. Stěžovatelé také nesouhlasili, že CSPSD sdělilo legitimní důvody pro odmítnutí směny. Uzavření směnné smlouvy by nebylo porušením dříve sjednané dohody o dočasném užívání, ale zákonem předvídaným způsobem jejího zániku, konkrétně splynutím. Plánovaný rozvoj stanice technické kontroly byl nepřijatelným důvodem odmítnutí směny, neboť se jednalo o neurčitý záměr bez bližšího časového určení. Dle stěžovatelů neobstojí ani námitka, že by rozdělením pozemků navržených ke směně došlo k narušení souvislého pásu pozemků. Požadované pozemky jsou co do využitelnosti rozděleny již nyní v důsledku provozu vodní elektrárny. Části pozemků jsou dnes zarostlé a s ohledem na jejich tvar a umístění ani nepřichází v úvahu žádné smysluplné využití. Stěžovatelé proto namítali, že krajský soud důvody odmítnutí směny ze strany CSPSD posoudil nesprávně. Odmítnutí požadavku stěžovatelů na uzavření směnné smlouvy bylo pouze formální a bylo odůvodněno zástupnými důvody.

[8] Krajský soud také dle stěžovatelů nesprávně posoudil hodnotu pozemků. Vzájemná hodnota směňovaných pozemků je pouze jedním z možných hledisek posouzení přiměřenosti směny. Dalším možným kritériem je například výměra pozemků či jejich reálná využitelnost. V této souvislosti stěžovatelé uvedli, že pozemky navržené ke směně jsou svou výměrou odpovídající vyvlastňovanému pozemku.

[9] Stěžovatelé dále nesouhlasili s právním posouzením otázky, zda legitimním důvodem k odmítnutí směny je fakt, že k požadovaným pozemkům má CSPSD, tedy osoba odlišná od vyvlastnítele, právo hospodaření. Poukázali na § 3d liniového zákona, podle něhož předmětem směny mohou být i jiné pozemky ve vlastnictví České republiky nebo jiné právnické osoby, vůči níž je stát ovládající osobou.

[10] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu. Konkrétně uvedl, že v rámci vyvlastňovacího řízení nebylo možné posuzovat dlouhodobé záměry CSPSD s pozemky a dělat si jakékoliv úsudky o tom, zdali jsou legitimní. Námitky stěžovatelů směřující k aktuálnímu stavu pozemků nebyly relevantní, neboť nelze vyloučit pozdější celkovou úpravu, která umožní jejich smysluplné využití pro potřeby CSPSD. Žalovaný tak neměl důvod pochybovat o tom, že CSPSD má pro dané pozemky využití.

[11] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že krajský soud správně přihlédl k tomu, že bylo třeba zohledňovat i obsah uzavřené dohody o dočasném užívání. Krajský soud proto řádně vycházel ze zjištěného skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí žalovaného. Dále dle osoby zúčastněné na řízení nelze ustanovení § 3d liniového zákona vykládat způsobem, že by na jeho základě bylo bezvýhradně povinností vyhovět

jakémukoliv požadavku vyvlastňovaného na směnu. Bylo proto na rozhodnutí CSPSD, zda odsouhlasí směnu požadovaných pozemků, neboť jako právnická osoba vystupuje samostatně. CSPSD má také jednat s péčí řádného hospodáře, proto pokud má vlastní představu o využití pozemků, není možné požadovat, aby byla provedena směna těchto pozemků i přes zdůvodněný nesouhlas. CSPSD uvedlo několik legitimních důvodů, proč se směnou pozemků nesouhlasilo, přičemž tyto důvody krajský soud řádně vyhodnotil. Zároveň je pochopitelné, že CSPSD nedisponuje v souvislosti s požadovanými pozemky detailním plánem jejich využití, neboť stěžovatelé tyto pozemky mohou užívat až do roku 2039.

[12] Ke srovnatelnosti pozemků osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žádné dva pozemky nebudou zcela stejné, nicméně z povahy směny jako formy náhrady za vyvlastnění musí být směňované pozemky srovnatelné. V nynější věci se nicméně stěžovatelé nedomáhají poskytnutí srovnatelného pozemku, nýbrž chtějí faktickou změnu dohody o dočasném užívání. Požadované pozemky se oproti vyvlastňovanému významně liší nejen výměrami, ale také způsobem jejich využití.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] Spornou otázkou v nynější věci je pouze to, zda osoba zúčastněná na řízení mohla spoluvlastnická práva stěžovatelů k vyvlastňovanému pozemku získat dohodou, resp. zda CSPSD mohlo odepřít směnu pozemků, které stěžovatelé žádali. Jiné okolnosti vyvlastnění stěžovatelé nerozporovali. Pro úplnost je vhodné předestlat, že návrhu stěžovatelů na dohodu uzavřením směnné smlouvy předcházela návrh dohody ze strany osoby zúčastněné na řízení (investora) v podobě odkupu požadovaných pozemků za nabídkovou cenu 192 tis. Kč pro každého ze spoluvlastníků (tedy za každou ideální jednu polovinu), který však stěžovatelé neakceptovali, resp. jemuž oponovali návrhem na směnu pozemků.

[15] Dle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné *jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.*

[16] Dle § 11 zákona o vyvlastnění *místo náhrady uvedené v § 10 odst. 1 písm. a) se vyvlastňovanému poskytne jiný pozemek nebo stavba, dohodne-li se na tom s vyvlastnitelem; právo na vyrovnání rozdílu v ceně vyvlastněného pozemku nebo stavby a náhradního pozemku nebo stavby není dotčeno.*

[17] Problematikou dosažení dohody před možnou realizací vyvlastnění se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Zákon o vyvlastnění ukládá vyvlastniteli povinnost, aby se pokusil dosáhnout majetkoprávní změny a získat práva k nemovitosti jiným, méně omezujícím způsobem, než je vyvlastnění, a to v rovině soukromého práva. Teprve poté je přípustné vyvlastnění. Jakkoliv může vyvlastnitel dosáhnout toho, že bude z jeho iniciativy ve prospěch veřejného zájmu dohodou omezeno či odňato majetkové právo vyvlastňovaného, výsledkem takovéto dohody není vrchnostenský, resp. veřejnoprávní akt,

pokračování

nýbrž úprava či změna vlastnictví, při které však vyvlastnitel a vyvlastňovaný mají rovné postavení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. dubna 2016 č. j. 5 As 52/2016-39). Při hodnocení procesu vyvlastnění je tak nutné zkoumat, zda bylo v silách vyvlastnitel dosazení dohody s vyvlastňovaným s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Nemůže jít pouze o formální snahu o uzavření dohody spočívající například v tom, že vyvlastnitel toliko zašle vyvlastňovanému návrh na uzavření kupní smlouvy a nikterak nereaguje (či reaguje zástupnými důvody) na jeho případné alternativní požadavky jako např. na uzavření směnné smlouvy. Jestliže tak vyvlastňovaný vysloví reálné požadavky umožňující dosažení kompromisního řešení, může být po vyvlastniteli legitimně požadováno, aby s vyvlastňovaným skutečně (nikoliv pouze formálně) o takovém řešení jednal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2014 č. j. 7 As 174/2014-44, č. 3188/2015 Sb. NSS).

[18] Nejvyšší správní soud také v posledně odkazovaném rozsudku konkrétně ke směně uvedl, že pokud vlastník nemovitosti upřednostňuje některou z forem majetkoprávního vypořádání, pak je povinností k této skutečnosti při pokusu o dosažení dohody přihlédnout. Je-li touto formou směna nemovitostí, na realizaci směny sice není právní nárok, nicméně pokud vyvlastnitel ke směně nepřistoupí, ačkoliv vhodnými nemovitostmi disponuje a neexistuje důvod, aby je nesměnil, může stěžít obhájit tvrzení, že se mu nepodařilo získat požadovaná práva k pozemkům dohodou, tj. že splnil podmínku dle § 3 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 174/2014-44).

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud s odkazem na § 3 odst. 1 liniového zákona dodává, že také na vyvlastnění podle této speciální úpravy se vztahují výše uvedené závěry. I vyvlastnění dle liniového zákona tak musí předcházet pokus o dohodu, je-li takové řešení možné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. ledna 2020 č. j. 9 As 157/2018-78).

[20] V kontextu těchto judikатурních závěrů Nejvyšší správní soud shrnuje pro věc zásadní skutková zjištění. Stěžovatelé žádali směnit vyvlastňovaný pozemek za jimi požadované pozemky ve vlastnictví České republiky. Na požadovaných pozemcích se nachází vodní elektrárna ve vlastnictví stěžovatelů, na kterou se vztahovala uzavřená dohoda o dočasném užívání ze dne 14. prosince 1989. Tato dohoda byla dodatkem ze dne 31. července 1991 uzavřena na dobu určitou padesáti let, přičemž po uplynutí této doby se stěžovatelé zavázali přenechat vodní elektrárnu za odhadní cenu tomu subjektu, jemuž bude příslušet vlastnické právo k pozemku, na kterém vodní elektrárna stojí. Stěžovatelé tedy vznesli požadavek na směnu pozemků, kterým se snažili docílit toho, aby nejpozději v roce 2039 nemuseli vodní elektrárnu přenechat k užívání jinému subjektu. Osoba zúčastněná na řízení měla za této situace vyvinout snahu tomuto požadavku vyhovět, bylo-li to možné, aby došlo k úspěšné dohodě. S požadovanými pozemky hospodařilo CSPSD, proto je osoba zúčastněná na řízení opakovaně kontaktovala. CSPSD se směnou pozemků nesouhlasilo, přičemž uvádělo konstantně několik důvodů odmítnutí. Především zamýšlelo dodržet uzavřenou dohodu o dočasném užívání a v budoucnu od stěžovatelů odkoupit vodní elektrárnu, kterou by využívalo k provozování energeticky náročné stanice technické kontroly. Tuto stanici technické kontroly CSPSD zamýšlelo v budoucnu rozšiřovat, což by mohla směna požadovaných pozemků zkomplikovat. Směnou pozemků by také došlo

k rozdělení souvislé skupiny pozemků, s nimiž má CSPSD právo hospodařit, což CSPSD nepovažovalo za vhodné.

[21] Ve shodě s krajským soudem Nejvyšší správní soud tyto důvody přdestřené CSPSD pokládá za relevantní a dostatečně odůvodněné. Jak vyplývá z již výše uvedené judikatury, na uzavření dohody v podobě směny pozemků (tedy na úspěšný výsledek jednání) není právní nárok, vyvlastnitel však musí demonstrovat vážnou snahu o dohodu.

[22] Požadované pozemky byly směnitelné (i ve smyslu § 3d liniového zákona, neboť byly ve vlastnictví České republiky, to nezpochybnil ani krajský soud), ale k jejich směně bylo třeba souhlasu CSPSD, které k nim vykonávalo právo hospodaření. Na tom nic nemění ani skutečnost, že zřizovatelem CSPSD je Ministerstvo dopravy. CSPSD musí s pozemky nakládat s péčí řádného hospodáře. Při nakládání s majetkem nejde o vrchnostenský výkon veřejné správy, ale o soukromoprávní vztah řešitelný v rovině soukromého práva. CSPSD při správě majetku vystupovalo jako účastník soukromoprávních vztahů v rovném postavení s druhou smluvní stranou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 2015 č. j. 8 As 72/2015-67, č. 3365/2016 Sb. NSS). Jednání o uzavření směnné smlouvy proto mělo soukromoprávní charakter, jehož typickým znakem je smluvní volnost. Vyvlastnitel tak nemohl CSPSD donutit, aby souhlasilo se směnou či prodejem požadovaných pozemků, zejména když svůj nesouhlas založilo na objektivních důvodech a vysvětlení, k jakému účelu požadované pozemky bude potřebovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. července 2013 č. j. 7 As 2/2013-39).

[23] Správní soudy v nynější věci nemohly nahrazovat absenci tohoto souhlasu ani uvážení CSPSD, jak s požadovanými pozemky nakládat. To bylo právem a rovněž i odpovědností CSPSD. Správní soudy mohly pouze zkoumat, zda se při odmítnutí směny vyvlastnitel, potažmo CSPSD nedopustil libovůle a důvody odmítnutí řádně osvětlilo. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem potvrzuje, že CSPSD uvedlo tři konkrétní důvody, proč se směnou nesouhlasilo. Každý z těchto argumentů byl logicky zdůvodněn a představoval legitimní úvahu týkající se hospodaření se svěřenými pozemky. Dodržení uzavřené dohody o dočasném užívání by pro CSPSD znamenalo možnost získat vodní elektrárnu, pro kterou má v dané lokalitě využití. Již jen tento důvod odmítnutí směny sám o sobě ob stojí. Zároveň snaha nedělit ucelený pás pozemků, na kterém stojí stanice technické kontroly, představuje relevantní důvod, který stěžovatelé věrohodně nezpochybnili. Poslední důvod spočívající v možném budoucím rozšíření stanice technické kontroly má také své opodstatnění. Lze sice přisvědčit stěžovatelům, že CSPSD nepředložilo žádný bližší časový rámec či detailnější projekt, jak by při rozšíření stanice byly požadované pozemky využity. Jelikož však stěžovatelé mohou požadované pozemky užívat až do roku 2039, je pochopitelné, že konkrétní plány CSPSD zatím nemá k dispozici a jedná se spíše o úvahy do budoucna. Jako řádný hospodář se však CSPSD musí zabírat i budoucím rozvojem svěřených pozemků, přičemž to, zda se jedná o ekonomicky opodstatněné úvahy, nepřísluší zpravidla správním soudům hodnotit.

[24] Nejvyšší správní soud proto potvrzuje závěry krajského soudu, že osoba zúčastněná na řízení se pokusila zajistit směnu pozemků, k čemuž však potřebovala souhlas CSPSD. Tento souhlas CSPSD na základě konkrétních důvodů neudělilo. Osoba zúčastněná na řízení tedy vyvinula skutečnou (nikoliv pouze formální) snahu, jak dosáhnout dohody. Jelikož ale

pokračování

stěžovatelé trvali na směně výhradně požadovaných pozemků a nesouhlas CSPSD se směnou těchto pozemků byl konzistentní, nemohlo dojít k dohodě. Podmínky pro zahájení vyvlastňovacího řízení dle § 3 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění tak byly splněny.

[25] Nejvyšší správní soud tedy podstatu kasační argumentace neshledal důvodnou. Ke zbývajícím námitkám již jen uvádí, že krajský soud se nedopustil pochybení spočívajícího v tom, že nevycházel ze skutkového a právního stavu platného ke dni rozhodování žalovaného. Stěžovatelé pochybení dovozovali z toho, že krajský soud vzal do úvahy i důsledky uzavřené dohody o dočasném užívání, tedy důsledky, které časově nastanou (nedojde-li ke změně) až za několik let po vydání rozhodnutí žalovaného. To však nepředstavuje porušení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Povinnost vycházet ze skutkového a právního stavu se vztahuje k otázkám dokazování a právního hodnocení správního orgánu. Správní orgány se zabývaly uzavřenou dohodou o dočasném užívání a jejími budoucími důsledky, proto se rovněž krajský soud mohl (resp. dokonce musel) dohodou o dočasném užívání zabývat, a nedopustil se tak žádného pochybení.

[26] Zbýající námitky stěžovatelů se týkaly srovnatelnosti dotčených pozemků. Jelikož CSPSD legitimně směnu pozemků odmítlo, nebylo třeba se zabývat tím, zda se hodnotou jednalo o srovnatelné pozemky, neboť ke směně nemohlo dojít. Nejvyšší správní soud se tak problematikou srovnatelné hodnoty pozemků nezabýval, ostatně to ani nebylo možné, neboť znaleckým posudkem byla zjištěna pouze hodnota vyvlastňovaného pozemku, nikoliv požadovaných pozemků.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 5 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobci (stěžovatelé) neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady, ani zde nejsou důvody hodné zvláštního zřetele, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení se sice přiznání nákladů řízení domáhala obecným poukazem na komplikovanost sporu a motivaci stěžovatelů, avšak Nejvyšší správní soud tyto důvody jako hodné zvláštního zřetele neshledal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2023

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.

předseda senátu